

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **F. M.**, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, sídlem Strojnická 27, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. června 2018 č. j. PPR-18374-1/ČJ-2018-990440, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. května 2020 č. j. 44 A 42/2018 - 31,

takto:

- I.** Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce byl rozhodnutím vydaným v příkazním řízení na místě dne 21. března 2018 prostřednictvím příkazového bloku č. C0986103 (dále jen „příkaz na místě“) shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že nedal přednost v jízdě vozidlu příjíždějícímu zprava, a způsobil tak dopravní nehodu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Žalobce s projednáním přestupku na místě souhlasil a pokutu uhradil.

[2] Poškozená řidička vozidla, jemuž žalobce nedal přednost, dne 17. dubna 2018 nahlásila na policii, že se u ní druhý den po nehodě projeví silné bolesti hlavy a krční páteře, lékař jí diagnostikoval poraněnou krční páteř a doznívající otřes mozku.

[3] Odbor služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) příkaz na místě zrušil rozhodnutím ze dne 28. května 2018 ve zkráceném přezkumném řízení pro rozpor s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nebyla dostatečně zvážena možnost projevu zranění účastníků dopravní nehody s určitým časovým odstupem, a s § 92 odst. 2 písm. e) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť časový údaj v popisu skutku neodpovídal záznamu o dopravní nehodě; současně věc vrátil dopravnímu inspektorátu územního odboru Beroun (dále jen „DI Beroun“) k dalšímu řízení.

[4] Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti. Konstatoval, že příkaz nebyl vydán na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu, orgán policie rozhodující v příkazním řízení dostatečně nezvážil možnost zranění účastníků dopravní nehody, které se může projevit i s určitým časovým odstupem. Vznik zranění poškozené a jeho souvislost s dopravní nehodou potvrdil její ošetřující lékař.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, již Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) vyhověl, rozsudkem označeným v návěti rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Příkaz na místě byl totiž vydán v době, kdy skutkové okolnosti nesvědčily o tom, že při žalobcem způsobené dopravní nehodě někdo utrpěl újmu na zdraví, DI Beroun tedy rozhodl v souladu s právními předpisy. Krajský soud upozornil, že kritériem přezkoumávání pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení je pouze jeho zákonnost, nikoli věcná správnost či jiná hlediska, institut přezkumného řízení není použitelný na skutkové novoty, což jej odlišuje od obnovy řízení. Ze spisu nevyplývá, že by mělo být jednání žalobce nově posouzeno jako trestný čin, což by byl důvod pro zrušení příkazu na místě v přezkumném řízení podle zvláštní úpravy v § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky. Krajský soud dále konstatoval, že rozdíl v čase dopravní nehody ve výroku příkazu na místě (10:10) a v záznamu o dopravní nehodě (9:55) nezpůsobuje zaměnitelnost popsání skutku s jiným, nepředstavuje tedy nezákonnost odůvodňující změnu či zrušení příkazu na místě v přezkumném řízení.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. V první řadě namítal, že krajský soud zrušil jeho rozhodnutí proto, že neshledal naplnění podmínek pro rozhodnutí v přezkumném řízení, což však žalobce v žalobě nezmiňoval, pouze obecně poukazoval na neoprávněnost vydání žalovaného rozhodnutí. Krajský soud tedy porušil dispoziční zásadu, což je vada řízení, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

pokračování

[7] Dále stěžovatel poukázal na rozsudky krajských soudů, s nimiž je ten nyní napadený v rozporu, konkrétně na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. srpna 2019 č. j. 18 A 23/2018 - 23 a rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 29. března 2017 č. j. 51 A 15/2015 - 30 a ze dne 19. února 2019 č. j. 44 A 25/2019 - 22, které dokonce vydala stejná samosoudkyně jako rozsudek v této věci. V těchto rozsudcích krajské soudy nezpochybnilly postup v přezkumném řízení při dodatečně projeveném zranění poškozeného. Krajský soud se od této ustálené rozhodovací praxe bez řádného zdůvodnění odchýlil.

[8] Stěžovatel upozornil, že zranění při dopravních nehodách se často projevuje až následně. Stále však jde o skutečnost, která vznikla ještě před vydáním příkazu na místě. Vystává proto otázka, jak tuto situaci řešit, neboť dle judikatury Nejvyššího správního soudu není možná obnova řízení. Usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. března 2013 č. j. 1 As 21/2010 - 65 připustilo obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, avšak pouze pro přestupky vyřízené v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kdy žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Stěžovatel dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. ledna 2013 č. j. 3 Ads 52/2012 - 48, který připustil skutkové novoty v přezkumném řízení ve věcech týkajících se služebního poměru. Stěžovatel má za to, že ani v projednávaném případě nebyl možný jiný postup než přezkumné řízení. Rozsudek krajského soudu představuje podstatný zásah do práv poškozených, jejichž zranění při dopravní nehodě se projeví až po vyřešení věci v příkazním řízení na místě.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se měl správní orgán prvního stupně zabývat případným přestupkovým jednáním žalobce a potenciálním rozměrem případu z důvodu možného ublížení na zdraví, řádně je prošetřit a v případě vyvrácení pochybností postupovat dále. Zopakoval svou žalobní námitku, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Žalobce v odvolání i v žalobě namítal nezákonnost zahájení přezkumného řízení, krajský soud této námitce přisvědčil. Dále žalobce podotkl, že není prokázána jakákoli příčinná souvislost mezi zraněním poškozené a dopravní nehodou, záznam o dopravní nehodě, který poškozená podepsala, zmiňuje pouze škodu na majetku. Nepodstatná odchylka v časovém údaji ve výroku příkazu na místě není vadou, která by způsobovala jeho nezákonnost.

[10] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalobce stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Nejprve k námitce porušení dispoziční zásady, resp. vykročení z rámce žaloby vymezeného žalobními body. Podle § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*. Žalobce v žalobě namítal, že nebyly splněny podmínky pro zrušení příkazu na místě v přezkumném řízení postupem podle § 97 odst. 3 správního řádu, neboť skutkový stav byl v příkazním řízení zjištěn dostatečně a nebyla prokázána příčinná souvislost mezi

později ohlášeným zraněním poškozené a dopravní nehodou, podstatnou část žaloby pak věnoval námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud pak přisvědčil žalobci, že v době, kdy byl příkaz na místě vydán, nic nenasvědčovalo tomu, že by byla poškozená řidička zraněna, proto dospěl k závěru, že DI Beroun nepochybil při zjišťování skutkového stavu. Doplnující argument, že v přezkumném řízení nelze zohledňovat skutkové novoty, tento závěr podporuje, nejde o posouzení zásadně odlišné od toho, co namítal žalobce. Úvahy krajského soudu tak zůstaly v mezích vytyčených takto formulovanou žalobou, byť krajský soud zvolil nevhodnou a zavádějící formulaci, že se vypořádává „ – namísto námítky o neexistenci příčinné souvislosti – především s otázkou, zda bylo vedení zkráceného přezkumného řízení podle ustanovení § 98 správního řádu vůbec přípustné“, tj. formulaci, která izolovaně posuzována mohla navozovat dojem, že se krajský soud zabývá něčím, co žalobce nenamítal.

[13] Nyní k podstatě věci. Podle § 94 odst. 1 správního řádu *v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Zjistí-li příslušný správní orgán, že bylo rozhodnutí vydáno v rozporu s právními předpisy, zruší je nebo změní, popřípadě je zruší a věc vrátí správnímu orgánu, který přezkoumávané rozhodnutí vydal (§ 97 odst. 3 správního řádu). Soulad rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží (§ 96 odst. 2 věta první a druhá správního řádu).*

[14] Podle § 3 správního řádu *postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy zejména s požadavkem zákonnosti, šetření práv nabytých v dobré víře a oprávněných zájmů dotčených osob, rovnosti před zákonem a souladu s veřejným zájmem. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

[15] V rozsudku ze dne 13. května 2010 č. j. 6 As 39/2009 - 74, č. 2144/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud poněkud zjednodušeně konstatoval, že přezkumné řízení slouží k nápravě právních omylů a vad, zatímco k nápravě skutkových nesprávností je určena primárně obnova řízení podle § 100 správního řádu. V jiném rozsudku, s odkazem na VEDRAL, J.: *Správní řád. Komentář*. Praha: Bova Polygon, 2006, s. 554, 555, poznamenal, že kritériem přezkumu v přezkumném řízení je pouze zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, nikoli též jeho věcná správnost či jiná hlediska (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. ledna 2010 č. j. 6 As 36/2009 - 162). Je však třeba zdůraznit, že o věcné správnosti lze hovořit jen tam, kde má správní orgán prostor pro správní uvážení, věcná správnost není totéž co zákonnost (srov. § 89 odst. 2 správního řádu), ani nejde o synonymum k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu – dostatečně zjištěný skutkový

pokračování

stav je totiž, jak vyplývá z § 3 správního řádu, jedním z kritérií zákonnosti správního rozhodnutí.

[16] V dané věci je spornou otázkou, zda zranění poškozené řidičky, které bylo oznámeno až po vydání příkazu na místě, svědčí o nezákonnosti příkazu na místě z důvodu tehdy nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kterážto nezákonnost by se měla (a mohla) napravit cestou přezkumného řízení (§ 94 a násl. správního řádu), nebo představuje novou (dříve neznámou) skutečnost, již by bylo možno za zákonem stanovených podmínek zohlednit v obnově řízení (§ 100 a násl. správního řádu). Odpověď na tuto otázku je tedy odvislá primárně od úvahy, zda správní orgán při vydání příkazu na místě dostatečně zjistil skutkový stav, tedy zda (ve smyslu § 50 odst. 3 a 4 správního řádu) zjistil všechny rozhodné okolnosti a pečlivě přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení dosud najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (nepochybně i toho, co uvedla poškozená řidička jako účastnice dopravní nehody, byť formálně vzato nebyla účastnicí přestupkového řízení), takže o tehdy zjištěném skutkovém stavu nebyly, resp. nemohly být důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).

[17] Dříve, než se k této stěžejní otázce Nejvyšší správní soud vysloví, jeví se vhodné odpovědět na stěžovatelovy námitky nerespektování dosavadní konstantní judikatury krajských soudů, která podle stěžovatele připouští přezkumné řízení v případech, jako je ten nyní posuzovaný. Nejvyšší správní soud uvádí, že rozsudek krajského soudu ze dne 19. prosince 2019 č. j. 44 A 25/2019 - 22 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. srpna 2019 č. j. 18 A 23/2018 - 29, č. 3929/2019 Sb. NSS, se týkaly situace, kdy byl v přezkumném řízení zrušen příkaz na místě proto, že vyšly najevo skutečnosti odůvodňující posouzení skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto jako o přestupku, jako trestného činu, což je zvláštní důvod pro zrušení rozhodnutí o přestupku v přezkumném řízení podle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky. Se závěry těchto rozsudků tudíž napadený rozsudek není v rozporu.

[18] V rozsudku ze dne 29. března 2017 č. j. 51 A 15/2015 - 10, který vydala stejná samosoudkyně jako nyní napadený rozsudek, krajský soud posuzoval správnost závěrů žalovaného ohledně zrušení příkazu na místě v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu poté, co účastníci dopravní nehody nahlásili zranění a poškození majetku, přičemž žalobu zamítl, aniž by se zmínil o nepřípustnosti vedení přezkumného řízení v takové situaci. Sluší se poznamenat, že tehdy napadené rozhodnutí bylo vydáno ještě před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky, kdy nebyl možný případný postup podle § 100 tohoto zákona, přičemž krajský soud v rozsudku č. j. 51 A 15/2015 - 10 (na rozdíl od nyní projednávaného případu) výslovně připustil možnost překvalifikovat skutek na trestný čin. To však nic nemění na skutečnosti, že v tehdejší případě i nyní krajský soud posuzoval rozhodnutí o zrušení příkazu na místě v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu, přičemž v jednom z nich takový postup pro později zjištěnou škodu na zdraví při dopravní nehodě implicitně připustil, zatímco ve druhém nikoli.

[19] Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že ani případný závěr, že se krajský soud odchýlil od svých předešlých závěrů a tento svůj postup nevysvětlil, nemůže být sám o sobě důvodem pro zrušení jeho rozsudku (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. srpna 2016 č. j. 9 As 63/2016 - 43, bod 40). Krajský soud své závěry

v projednávané věci řádně odůvodnil, naproti tomu v rozsudku č. j. 51 A 15/2015 - 10 se přípustností přezkumného řízení výslovně nezabýval. V kasační stížnosti je navíc zmíněn jediný rozsudek krajského soudu, z něhož vyplývá opačný závěr než ten, k němuž se krajský soud přiklonil v této věci, přičemž ani Nejvyššímu správnímu soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by ke stejnému závěru dospěly krajské soudy i v jiných případech – nejde tedy o ustálenou judikaturu, již by nyní napadený rozsudek odporoval, krom toho judikatura krajských soudů Nejvyšší správní soud nezavazuje. Ačkoli lze se stěžovatelem souhlasit, že situace, kdy soud vydá dvě protichůdná rozhodnutí v obdobných případech, může být v rozporu s principem právní jistoty a předvídatelnosti soudního rozhodování, nejde o důvod, jenž by sám o sobě postačoval ke zrušení napadeného rozsudku. K nápravě případné vady rozsudku krajského soudu slouží kasační stížnost, a ta nebyla proti rozsudku č. j. 51 A 15/2015 - 10 podána. Podstatné je, zda se Nejvyšší správní soud ztotožní se závěrem nyní přezkoumávaného rozsudku krajského soudu.

[20] A Nejvyšší správní soud se s ním ztotožnil. Ve shodě s krajským soudem konstatuje, že v projednávaném případě ze správního rozhodnutí stěžovatele nevyplývá, že by příkaz na místě byl vydán v rozporu s právními předpisy ve smyslu § 94 odst. 1 a § 97 odst. 3, ve spojení s § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, nemohl tudíž být zrušen v přezkumném řízení. Správní orgány konkrétně neuvedly, v čem DI Beroun porušil svou povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti – správní orgán prvního stupně odkázal pouze na porušení § 3 správního řádu a poznamenal, že policejní orgán na místě dostatečně nezvážil možnost vzniku zranění osob, které se může po takové události projevit i s určitým časovým odstupem. Stěžovatel pak toto apodiktické konstatování jen zopakoval a poukazoval na pozdější lékařské zprávy. Přitom v době, kdy byl příkaz na místě vydán, poškozená řidička žádné zranění subjektivně neuváděla a z charakteru a závažnosti dopravní nehody DI Beroun nemusel dovodit, že zranění účastníků dopravní nehody, byť se v danou chvíli nijak objektivně nemanifestovalo, lze s ohledem na běžný průběh typově obdobných kolizí alespoň předpokládat; nic takového mu stěžovatel nevytkl.

[21] Ani v kasační stížnosti stěžovatel žádná konkrétní pochybení při zjišťování skutkového stavu nezmínil, kromě výše vypořádaných procesních námitek pouze upozorňoval, že nastalou situaci nemohl řešit prostřednictvím obnovy řízení. To však samo o sobě neodpovídá na otázku, zda ji lze *de lege lata* řešit institutem přezkumného řízení. Samotná skutečnost, že určitý problém nelze řešit jedním dozorčím prostředkem, ještě neznamená, že nutně musí být použitelný jiný. Přezkumné řízení není vůči obnově řízení ve vztahu subsidiarity, neplatí, že v situaci, kdy není přípustná obnova řízení, musí být možné zrušit rozhodnutí v řízení přezkumném. Nejvyšší správní soud opakuje, že přezkumné řízení slouží pouze k nápravě nezákonnosti správních rozhodnutí, tedy právních vad. Byl-li stav věci dostatečně bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu zjištěn, šlo o rozhodnutí zákonné, a proto nelze přezkumné řízení vést ani v případě, že dodatečně najevo vzešlou, resp. dříve neznámou skutečnost nelze zohlednit ani cestou obnovy řízení. Státní moc lze totiž uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

pokračování

[22] Otázka, zda by bylo či nebylo možné onu dodatečně najevo vzešlou skutečnost uplatnit v obnově řízení, přitom již přesahuje předmět tohoto řízení; stěžovatel se o obnovu řízení nepokusil, a není podstatné, proč tak neučinil. Toliko v reakci na jeho související kasační námitky Nejvyšší správní soud poznamenává, že nemožnost použití obnovy řízení v daném případě nelze zjednodušeně opírat o usnesení ze dne 12. března 2013 č. j. 1 As 21/2010 - 65, č. 2838/2013 Sb. NSS, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu „*přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení.*“ Rozšířený senát argumentoval tím, že povaha blokového řízení vylučuje, „*aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložení pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově.*“ Obviněný z přestupku udělením souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení (nyní s vydáním příkazu na místě) totiž „*akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku, o jeho právní kvalifikaci a o nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry orgánu oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení charakteru nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce.*“ Rozšířený senát k vyslovení závěru o nepřipustnosti obnovy řízení o přestupku, který byl vydán v blokovém řízení, vedla též obava, že obvinění z přestupku budou tento institut zneužívat tím, že jím fakticky nahradí běžné správní řízení o přestupku s očekáváním, že s časovým odstupem již bude pro správní orgány obtížné shromáždit důkazy v jejich neprospěch.

[23] Citované závěry rozšířeného senátu jsou aplikovatelné i v režimu zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť podmínkou pro rozhodnutí příkazem na místě, stejně jako pro rozhodnutí v blokovém řízení, je souhlas obviněného se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku, s uložení pokuty a její výší a s vydáním příkazového bloku (§ 91 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky), respektive ochota obviněného pokutu zaplatit (§ 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).

[24] Stěžovatel však pomíjí, že rozšířený senát omezil možnost revidovat rozhodnutí vydané v blokovém řízení prostřednictvím obnovy řízení na žádost, nikoli z moci úřední. V projednávaném případě by o obnovu řízení nežádal žalobce jako jediný účastník blokového řízení (srov. § 68 ve spojení s § 90 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky), jemuž vyřízení věci příkazem na místě podle všeho vyhovovalo, nýbrž by obnova musela být nařízena z moci úřední podle § 100 odst. 3 správního řádu (pochopitelně za tam uvedených podmínek včetně toho, že je na novém řízení veřejný zájem, což nyní nelze předjímat). O nařízení obnovy z moci úřední se rozšířený senát v usnesení č. j. 1 As 21/2010 - 65 nezmiňoval a argumenty, na jejichž základě pro bloková řízení vyloučil možnost obnovy na žádost, nejsou na takový postup bez dalšího přenositelné. V případě obnovy řízení z moci úřední totiž nelze tvrdit, že by si přestupce rozmyslel svůj

souhlas se zjištěným skutkovým stavem a uloženou sankcí, ani není důvod se obávat zneužívání tohoto postupu ze strany přestupců – na obnovu řízení z moci úřední totiž není právní nárok.

[25] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. ledna 2013 č. j. 3 Ads 51/2012 - 48, na který stěžovatel odkazoval (přičemž uváděl nesprávné č. j. 3 Ads 52/2012-48), se týkal odlišné situace – zrušení podkladového rozhodnutí – posuzované ve zvláštním režimu zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, který na rozdíl od § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu nepočítá s obnovou řízení v případě zrušení podkladového rozhodnutí. Závěry, které tehdy Nejvyšší správní soud vyslovil, proto nelze přenášet na situace, kdy se aplikuje správní řád.

[26] Obecně řečeno, situace, která nastala v nyní posuzovaném případě, kdy až po vydání příkazu na místě účastník dopravní nehody nahlásí zranění, které měl utrpět při dopravní nehodě, by mohla být považována za typický případ, kdy vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které nemohly být dříve uplatněny ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy za důvod pro obnovu řízení (nejde-li o okolnost, pro niž by bylo možné skutek posoudit jako trestný čin, která by zakládala důvod pro zrušení příkazu na místě v přezkumném řízení podle zvláštního ustanovení § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky, což však stěžovatel v tomto případě netvrdil a nevyplývá to ani ze spisu). Překážku pro použití obnovy řízení v daném případě by však mohl představovat fakt, že účastníkem přestupkového řízení byl pouze obviněný (tj. žalobce), nikoli poškozená řidička (§ 68 zákona o odpovědnosti za přestupky). Žádost o obnovu řízení účastník (žalobce) nepodal, ani si to dost dobře nelze představit, takže by přicházela v úvahu pouze obnova řízení z moci úřední. Ustanovení § 100 odst. 3 správního řádu však svým odkazem na důvody uvedené v odstavci 1, vedle veřejného zájmu na novém řízení, podmiňuje obnovu tím, že musí jít o dříve neznámou skutečnost nebo důkaz „ku prospěchu“ účastníka [§ 100 odst. 1 písmeno a) první důvod]. Ostatně proto poradní sbor Ministerstva vnitra ke správnímu řádu ve svém závěru č. 53 z 13. února 2007 uzavřel, že v neprospěch účastníka řízení lze z moci úřední nařídit obnovu řízení (jen) v případě naplnění ostatních důvodů podle § 100 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu (tedy v případě, že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno).

[27] Avšak, jak bylo uvedeno výše, nemožnost řešit problém obnovou řízení nemůže vést nutně k závěru, že lze použít řízení přezkumné.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na

pokračování

náhradu nákladů řízení. Žalobce sice měl ve věci plný úspěch, žádné náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti však neuplatňoval, a ze spisu ani nevyplývá, že by mu nějaké náklady vznikly (žalobce nebyl zastoupen advokátem a vyjádření ke kasační stížnosti podal prostřednictvím datové schránky). Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že žalobci nelze přiznat paušální náhradu hotových výdajů podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. vydané k provedení § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, jenž se neuplatní v soudním řízení správním, které má vlastní komplexní úpravu rozhodování o náhradě nákladů řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015 č. j. 6 As 135/2015 - 79, č. 3344/2014 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu